

Hoofdstuk 12 Het labyrint en de mist

Isa en Max bewandelen het pad dat hen leidt over de groene heuvel. De zon schijnt en de kinderen zijn vrolijk. Tot nu toe is hun reis toch wel erg spannend en verrassend geweest. Verwachtingsvol lopen ze het avontuur tegemoet. Als ze halverwege de heuvel komen, wordt het een beetje heilig. Isa kijkt naar de top van de heuvel, die al gehuld gaat in een sluiermist.

‘Kom Max, laten we doorlopen,’ spoort ze haar broer aan. Ze vervolgen hun weg heuvelopwaarts in een marstempo. Max krijgt het er warm van.

Als hij het tempo vertraagt, zegt Isa geïrriteerd: ‘Schiet nou op, je ziet toch dat het mistig wordt. Straks zien we geen hand meer voor ogen.’ Max moppert wat maar versnelt toch zijn pas.

Geleidelijk aan wordt de mist dichter en breidt zich uit over het dal. Max gaat wat dichter bij zijn zus lopen. Het pad is bijna niet meer te zien en uiteindelijk moet ook Isa het tempo vertragen. Ze pakt de hand van Max, zodat ze hem niet kwijtraakt in de mist.

Langzaam lopen ze naast elkaar verder. Isa voelt zich een beetje onbehaaglijk. Dan horen ze geritsel vlak achter zich. Max draait zich om, maar ziet niets. De mist heeft de kinderen volledig omhuld. Het pad vlak voor hun voeten is nauwelijks meer te onderscheiden en tergend langzaam komen de kinderen vooruit. Flarden van geheimzinnig gefluister bereiken hun oor. Isa verstevigt de handgreep van Max.

De fantasie van Max slaat op hol als hij bedenkt wat voor enge monsters er uit de mist kunnen verschijnen. Onmiddellijk verdicht de mist om hem heen en wordt een tweede pad zichtbaar. Uit de mist ziet hij een driekoppig monster over het pad hen tegemoet treden.

De rechter kop spuwt vuur en de linker kop braakt groen slijm. De middelste kop houdt zijn bek wagenwijd open, gereed om de kinderen in één hap op te vreten.

Angzweet verschijnt op het voorhoofd van Max.

Isa stoeit ondertussen met haar eigen angsten. Ze is altijd al bang geweest voor kruipende insecten die langs de binnenkant van de broekspijp omhoog kruipen.

Haar geestesoog denkt aan reuzenmieren, teken, schorpioenen en vogelspinnen. In een mum van tijd verschijnt een derde pad. Op dit pad krioelt het werkelijk van het ongedierte. Isa gilt en begint te springen.

Wat moeten ze nu doen? Het oorspronkelijke pad is niet meer te zien en er is te kiezen tussen een driekoppig, allesverslindend monster of een broek vol mieren en vogelspinnen.

‘Was professor Lophi maar hier,’ kreunt Isa.

‘Was tante Mina maar bij ons,’ zegt Max.